

Má neveselá jitra - líčení

Jeden velký podkrovní pokojík, v něm já, přikrytá těžkou duchnou až po uši a ostrý paprsek slunce pronikající skrze špatně zatažené žaluzie. Právě tento uzoučký proužek světla má téměř pravidelně na svědomí všechna má ranní trápení.

Do ložnice se mi prodírá až neúnavně a snad díky této své neodbytnosti toho také ve finále vždy dosáhne. Prvně padá na starobylou knihovnu v rohu místnosti. Pomalu, avšak jistě se posouvá směrem doprava a zdá se, jak kdyby pečlivě studoval obal každé knížky v každé policiče a zvažoval, zda si některou z nich přečte. Je pilný, dává si vsutku záležet a alespoň na chvílku ozáří úplně všechny. Od nových a nablýskaných až po staré a zaprášené. Ale navzdory tomu žádná jeho pozornost neupoutá natolik, aby si ji ode mě půjčil. A tak tato drobná jiskřička pokračuje ve své cestě a posouvá se až k pianu vonícímu po dřevě, svíčkách a dětství, které jsem za ním proseděla s dědečkem. Nejprve neslyšně pohladí jeho klaviaturu snad doufajíc, že si sama bude moct zahrát svou oblíbenou skladbu, a když se jí nedaří, najde si svou cestu i k pozlaceným pedálům, jako kdyby doufala, že si tím nějak pomůže. Jak už to mívá v povaze, jen tak se nevzdává a drží se na ošoupaných černých klávesách tak dlouho, dokud je nerozpálí. A ty když stále ne a ne zahrát, přeci jen se paprsek rozhoduje pro další změnu místa. Možná je na vině jeho zklamání, pocit křivdy či rozrušenost, každopádně tak či onak sklouzává po stěně až ke zdobenému zrcadlu. A v tom momentě je zle. Zrcadlo jako z pohádky ranní záblesk láme a odráží jej přímo na má zavřená víčka.

Marně se snažím tíhu dopadající mi na tvář ignorovat. Netrvá dlouho a slunce dosahuje, čeho chtělo. Mrzutá vylézám z vyhřátých peřin, bosýma nohama kráčím po chladné podlaze právě až k pianu a usedám za něj. Rozespálá pokládám bříška prstů na stále teplé klávesy a začínám hrát. Zády kryji slunce, které mi sem tento paprsek posílá již pravidelně a stíny mých rukou tančících po klaviatuře zdobí jinak prázdnou bílou stěnu vedle mě. A hraji vsutku dlouho. Tak dlouho, že mě všechna má zlost a hněv zcela opustí.

A možná ta jitra přeci jen tak nešťastná nejsou.

Danuše Čapková